

Słowo na niedzielę 22 marca 2020 roku- IV Niedziela Wielkiego Postu

(1 Sm 16,1b. 6-7.10-13b; Ps 23(22) 1b-3a.3b-4.5-6; Ef 5,8-14; J 9,1-41)

IV Niedziela Wielkiego Postu nazywana jest niedzielą *Laetare*. To łacińskie słowo oznacza "Cieszcie się" i rozpoczyna antyfonę na wejście, przeznaczoną na dzisiejszą liturgię. Wolno dziś używać szat liturgicznych koloru różanego, ozdabiać ołtarz kwiatami i wykorzystywać instrumenty muzyczne w śpiewie.

Bóg patrzy na serce człowieka, a nie na jego wygląd. Wybiera człowieka do wypełnienia zadania. Jest dla niego pasterzem. Zachęca do prawości i sprawiedliwości oraz postawy wdzięczności za wszelkie dobro.

Bóg posyła proroka Samuela do Jessego w Betlejem, by namaścić jednego z jego synów na nowego króla Izraela. Tak naprawdę to sam Bóg dokona wyboru i namaści nowego króla- posługując się prorokiem Samuelem. Przy tej okazji Bóg pokazuje Samuelowi, że inaczej patrzy na człowieka. My patrzymy na wygląd, a Bóg patrzy w jego głębie- na serce. Wybrany przez Boga na nowego króla jest Dawid – pasterz owiec. Namaszczenie było połączone z napełnieniem Duchem Świętym. Dar ten jest gwarancją, że od tej pory Bóg będzie prowadził i wspomagał Dawida, aby przejął on władzę nad Izraelem. Poprzez namaszczenie Dawid stał się Bożym pomazańcem. Jego panowanie stanie się początkiem dynastii, z której będzie się wywodził Mesjasz.

Dawid będąc pasterzem napisał psalm pełen ufności, wyrażonej w momencie prześladowania przez wrogów, w którym ukazuje Boga-Pasterza, który jest także gościnnym Gospodarzem. Obraz Boga jako Pasterza Izraela jest klasycznym w Piśmie świętym. Ilustruje on działanie Boga w stosunku do człowieka. Dobry Pasterz troszczy się o paszę, wodę i miejsce odpowiednie do spoczynku. Pasterz w Palestynie przechodził z miejsca na miejsce, chcąc znaleźć trochę trawy dla swojej trzody. Na takiej drodze natrafiał na dzikie zwierzęta, lub rozbójników, dlatego nosił ze sobą kij u boku i laskę pasterską w rękę, aby mógł siebie i trzodę obronić. Bóg jako Pasterz czuwa nad swym ludem, a jako Gospodarz- zapewnia mu szczęśliwy pobyt. Jego dom staje się upragnionym pastwiskiem; tutaj owce znajdują wodę, życiodajny pokarm i odpoczynek. Dobry Pasterz i Gospodarz obecny jest w znakach (oliwa, chleb i wino) w Kościele jako sakramencie zbawienia. Dobry pasterz uczy nas, że na drodze do wieczności doznajemy opieki Ojca Niebieskiego, który wie, czego nam potrzeba.

Święty Paweł w liście do Efezjan ukazuje symbolikę światła i ciemności oraz przebudzenia ze snu i powstania z martwych, nawiązuje do rzeczywistości chrztu. Chrześcijanin przez wiarę przestaje być ciemnością, to znaczy zostaje poddany Bożej mocy,

która przewycięża w nim grzech i śmierć. Być światłością w Panu oznacza życie zanurzone we wspólnocie Kościoła, którego Panem jest Światłość świata- Jezus Chrystus. Zadaniem chrześcijanina jest rozpoznawanie w każdym momencie życia woli Boga i realizowanie jej. W ten sposób życie człowieka wierzącego staje się mądrym, w którym widać owoce światłości: dobroć, sprawiedliwość i prawdę. Postawa chrześcijanina charakteryzuje się wdzięcznością wobec Boga, której konkretnym wyrazem jest modlitwa płynąca z głębi serca.

Opowiadanie o uzdrowieniu niewidomego od urodzenia jest pełne ironii. Pojęcie ślepoty użyte w tym tekście, ukazane jest jako rezultat grzechu, stan chorobowy oraz jako obraz niewiary. Użyta przez św. Jana ironia dotycząca ślepoty ma na celu uwypuklenie głębszego sensu ślepoty. Być niewidomym znaczy nie wierzyć w znaki i cuda Jezusa, nie przyjąć, że pochodzi On od Ojca. Jezus zauważa niewidomego, aby na nim ukazać wielkie dzieła Boże. Niewidomy posłusznie wykonuje polecenie Jezusa i zostaje uzdrowiony. Niewidomy uwierzył, że Jezus jest Mesjaszem. Jezus uzdrowił tego człowieka w szabat, co spowodowało wielkie oburzenie wśród faryzeuszów. Rozpoczęły się przesłuchania mające na celu sprawdzenie, czy człowiek był naprawdę niewidomy i w jaki sposób odzyskał wzrok. Uzdrawiony stał się uczniem Chrystusa i dlatego został wyrzucony z synagogi. Jezus odnajduje go i przyjmuje wyznanie wiary. W jednym momencie niewidomy został uzdrowiony i zbawiony przez wiarę. Część przywódców religijnych trwa w grzechu niewiary. Nie są dobrymi pasterzami. Jezus udowodnił im, że trwają w prawdziwym grzechu, w grzechu niewiary, w buncie wobec dzieł Bożych, w rozmijaniu się z Nim jako Mesjaszem, światłem świata.